

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. С., 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети януари през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ради Ив. Йорданов

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разгледа докладваното от Ради Ив. Йорданов Търговско дело №
20211800900268 по описа за 2021 година

Предявени са искове по чл.124 ал.1 ГПК във връзка с чл.422 ГПК и чл.86 ЗЗД.

Ищецът „Л.“ ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к.
„Манастирски ливади“, ул.“Ралевица“ №98, ет.НП е предявил искове срещу „Н.“ ООД с
ЕИК. с адрес гр.С., кв.Света Троица бл.370 вх.А ет.3 ап.7 и **А. Н. И.** с ЕГН ***** гр.С.
ж.к.“Света Троица“ №370 вх.А ет.3 ап.7 за осъждане на ответниците да му заплатят сумата
от 203 358,50лева, представляваща сбор от непогасени задължения по описани фактури в
размер на 36 007,20 лева главница и 167 351,30 лева лихва върху главницата до датата на
предявяването на настоящия иск и ведно със законната лихва, считано от датата на
предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на главницата.

По силата на сключен на договор за продажба и доставка на стоки между "Л." ЕАД,
Н. ООД и А. Н. И., сключен на 20.03.2019г., "Л." ЕАД е доставял на „Н.“ ООД, стоки срещу
насрещното задължение на последното дружество да заплаща тяхната цена в момента на
доставка съгласно чл.3, т. 3.6.2.от договора. В изпълнение на цитирания договор, в периода
от 15.5.2019г. до 21.6.2019 г. "Л." ЕАД е доставило на „Н.“ ООД стоки на обща стойност 36
007,20 лв. / тридесет и шест хиляди и седем лева и двадесет стотинки /. За доставените стоки
"Л." ЕАД е издало 6 бр. данъчни фактури, които са приети от „Н.“ ООД.

За доставените стоки са издадени следните данъчни фактури, а именно:

По Фактура № 2000135816, на стойност от 1 500 лв.,

По Фактура № 2000137277, на стойност от 4019,52 лв.,

По Фактура № 2000137278, на стойност от 8778,48лв.,

По Фактура № *****, на стойност от 4095,36лв.,

По Фактура № 2000137944, на стойност от 8854,32 лв.,

По Фактура № 2000138445, на стойност от 8759,52лв.,

На 22.06.2019г. са преустановени доставките от "Л." ЕАД към „Н.“ ООД, поради неплащане на процесните фактури.

Съгласно чл.304 ТЗ във вр. с чл.23 ЗЗД ответното дружество и/или солидарния длъжник следва да заплати задълженията по процесните фактури в деня на получаването на стоките, които са предадени от ищеца на ответника на същата дата, на която е издадена всяка една фактура.

Представените с настоящата молба договор и фактури представляват категорично доказателство за търговска продажба по смисъла на чл. 318 и сл. Търговски закон. В този смисъл и Решение №20 от 25.03.2012 г. на ВКС по т. д. №206/2012 г., 1 т. о., ТК, постановено по реда на чл.290 ГПК. Съгласно сключения договор за ищеца - продавач е възникнало задължението да предаде отразените в съдържанието на фактурите стоки, а за ответника - купувач, задължението да заплати продажната цена.

Ищецът - продавач "Л." ЕАД е изпълнил задължението си и е предал на ответника - купувач „Н.“ ООД подробно описаните в процесните фактури стоки, но дружеството-ответник не е заплатило тяхната продажна цена в посочения и регламентиран в договора срок за плащане от получаването им.

Ответникът многократно е уведомяван, че има задължения към ищеца, за което същия при всяка комуникация е обещавал, че ще започне погасяване на задълженията.

Налице е комуникация между представител на "Л." ЕАД - М.Х. и представител на „Н.“ ООД - Александър Цанев от 14 юни 2021г и 16 юли 2021г.

След поредния отказ от страна на А. Н. И., законен представител на „Н.“ ООД за погасяване на задължението е направен опит за комуникация с А.С.Ц..

На 14.06.2021г. А.С.Ц. в качеството си на управител и съдружник с 50% дяловото участие в „Н.“ ООД, уведомява изпълнителния директор на "Л." ЕАД - М. П. Х.а, че ще погасят задълженията към дружеството.

На 16.07.2021г. А.С.Ц. уведомява, че прави частично погасяване на една от фактурите.

От 16.07.2021г. А.С.Ц. не предприема други действия за погасяване на задължението.

На 27.08.2021г. е изпратена покана за доброволно плащане с изх. № 5491 до А.С.Ц. в качеството си на управител и съдружник с 50% дяловото участие в „Н.“ ООД и А. Н. И., в качеството на съдружник 50% дяловото участие в „Н.“ ООД, с която се уведомяват че имат задължения към "Л." ЕАД в размер на обща стойност 36 007,20 лв.

При неспазване на дадения срок представителя на "Л." ЕАД изпраща покана за доброволно изпълнение с изх № 25162/24.09.2021г. чрез ЧСИ Стефан Петров, рег.№ 921 на

КЧСИ.

Писмено потвърждение от „Н.“ ООД за погасяване на посочените задължения не е извършено.

Въпреки многобройните опити за доброволно погасяване на задължения и многобройните обещания, до 22.12.2021г. ответната страна не предприема действия, което дава правната възможност, като заведе иск срещу „Н.“ ООД, и А. Н. И., за сумата от 36 007,20 лева, представляваща неизплатената сума по фактури, описана по - горе.

Тъй като „Н.“ ООД не е заплатило задълженията си по процесиите фактури, то следва да заплати на "Л." ЕАД и законната лихва за забава върху тях , на основание чл. 86 ЗЗД във вр. чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 294, ал. 1 ТЗ и чл. 309а, ал. 1 ТЗ.

До настоящия момент Н. ООД не е заплатило на "Л." ЕАД сумата в общ размер на 36 007,20 лева, представляваща непогасена главница по гореописаните фактури за доставени стоки, въпреки че вземанията на "Л." ЕАД са изискуеми. С молба ищецът „Л.“ ЕАД намалява иска от 203358,50лв. на 45327,52лв.

Съгласно приложените към искова молба с вх. №3589/29.12.2021г. за периода: от деня, на падежа за плащане за всяка една от фактурите, който е уговорен от страните в договора по т. 3.6.1 да бъде в деня на доставка/ датата от издаване на данъчна фактура, до датата на завеждане на искова Молба - 29.12.2021г, законова лихва по фактури, за които е настъпил падежът на плащане, е следната:

По Фактура № 2000135816, на стойност от 1 500 лв., законова лихва за забава е в размер на 399,58 лева, считано от деня на падежа (15/05/2019година.), а именно от 15/05/2019г., до 29/12/2021 г.;

По Фактура № 2000137277, на стойност от 4019,52 лв., законова лихва за забава е в размер на 1046,19 лева, считано от деня на падежа (06/06/2019 година.), а именно от 06/06/2019 година, до 29/12/2021 година;

По Фактура № 2000137278, на стойност от 8778,48лв., законова лихва за забава е в размер на 2284,84 лева, считано от деня на падежа (06/6/2019 година.), а именно от 06/6/2019 г., до 29/12/2021 г.;

По Фактура № *****, на стойност от 4095,36лв., законова лихва за забава е в размер на 1061,38 лева, считано от деня на падежа (10/06/2019 г.), а именно от 10/06/2019 г., до 29/12/2021 г.;

По Фактура № 2000137944, на стойност от 8854,32 лв., законова лихва за забава е в размер на 2284,91 лева, считано от деня на падежа (14/06/2019 година.), а именно от 14/06/2019 г., до 29/12/2021 г.;

По Фактура № 2000138445, на стойност от 8759,52лв., законова лихва за забава е в размер на 2243,41 лева, считано от деня на падежа (21/06/2019 година.), а именно от 21/06/2019 г., до 29/12/2021г.;

С молба от 09.03.2022г. "Л." ЕАД моли да бъде постановено решение по силата на

което да бъде прието за установено, че „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр. С., кв. Света Троица, Бл. 370, Вход А, Ет.3, Ап.7 дължи сумите по издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 ГПК, издадена на 3.12.2021 г. от Софийски районен съд по частно гр.дело № 57626/2021г. по описа на СРС.

Ответникът „Н.“ ООД е взел становище по исковата молба.

Оспорва предявените с искова молба, претенции на ищеца, по основание и размер.

Във връзка с горното оспорва наличието на предпоставките за уважаване на предявените искове, като твърди, че в конкретния случай същите не са налице.

На първо място, оспорва твърдението че стоките по процесиите фактури са доставени на ответното дружество, като твърди, че „Н.“ ООД не е получило, респ. ищецът не му е предал стоките, за които са издадени спорните фактури. От съдържанието на представените към исковата молба фактури е видно, че същите не са подписани от представител на ответното дружество - липсва подпис за „получил“ стоката.

Оспорва реалното извършване на доставката, т.е. реалното изпълнение на доставката от страна на ищеца. Предвид липсата на изпълнение, счита че за ответното дружество не е възникнало задължение за заплащане на стойността на процесната стока. За да служи фактурата като доказателство за предаване на стоката, тя трябва да е двустранно подписана, а в случая фактурите са подписани само от издателя - дружеството - ищец, но не и от получателя на стоката. Поради това фактурите биха могли да бъдат разглеждани само като частни свидетелстващи документи и то такива, които удостоверяват изгодни за издателя си факти. В този случай, фактурите не се ползват с материална доказателствена сила за стоящите извън документа факти, а само за доказателство, че изявлението е направено от издателя на документа. Процесиите фактури не са включени в дневника за покупко-продажби по ДДС на ответника и не е ползван данъчен кредит по тях.

Във връзка с изясняване на твърденията на ищеца, относно момента на предаване на процесната стока, счита, че на същия следва да бъдат дадени указания за конкретизиране на датата на предаване на стоката по всяка от процесиите фактури. Счита, че не е достатъчно да се посочи период, в който са осъществени доставките, както е сторил ищеца, доколкото по всяка твърдяна доставка следва да бъде установено дали стоката е предадена и кога е извършено предаването (според твърденията на ищеца). При липсата на конкретни твърдения в тази връзка, ответното дружество е лишено от възможност да проведе насрещно доказване, респ. нарушава се правото му на защита.

Твърди, че процесиите фактури са били издадени предварително (без да е предадена стоката) с уговорката стоката да бъде доставена и платена след доставката.

В допълнение и при условията на евентуалност, ответното дружество не е правило поръчка на процесиите стоки. Не са изпълнени условията на т. 1.3 във връзка с т.5 от Договора за продажба и доставка на стоки, сключен на 20.03.2019 г.

Оспорва твърдението, че отношенията във връзка с издадените от ищеца фактури, описани по-горе, са уредени от представения договор за продажба и доставка на стоки от

20.03.2019г.

Относно претендираната солидарност между ответното дружество и бившия негов управител А. Н. И., изразяваме следното становище:

Липсва уговорка за възникване на солидарна или друга отговорност между „Н.“ ООД и А. Н. И., по отношение на задълженията на ответното дружество по процесния договор за продажба и доставка на стоки от 2019г., както и по който и да било друг договор. А. Н. И. не е поела ангажимент и не се е задължила да отговаря по никакъв начин за задълженията на ответното дружество по процесния договор за продажба и доставка на стоки или по друг договор. А. Н. И., в личното си качество, не е изразявала съгласие да поема задължения по договора за доставка на стоки или по други договори.

Съгласно чл.121, ал.1 ЗЗД солидарност възниква "само" в определените от закона случаи или при наличието на изрична уговорка между страните. Разширително тълкуване на чл.121, ал.1 ЗЗД е недопустимо предвид изчерпателното изброяване на изключенията от общото правило за разделност на дълговете. От съдържанието на представения договор за доставка е видно, че такава уговорка липсва, а други доказателства в подкрепа на твърдението за възникнала солидарна или друга отговорност, не са представени.

В настоящия случай искането за солидарно осъждане на ответниците е обосновано с обстоятелството, че в подписания договор за продажба било предвидено възникването на солидарна отговорност.

Солидарна отговорност "по принцип" не съществува и страната, която се позовава на такава, следва да я установи и докаже основанието за възникването ѝ. В конкретния случай липсват каквито и да било доказателства за установяване на твърдяната солидарност или изобщо, че възниква каквато и да било отговорност в тежест на А. Н. И.. Освен в определените от закона случаи, солидарност между двама или повече длъжници възниква, само когато е уговорена. Два са източниците на солидарността: правната сделка и законът. В този смисъл е Решение № 1035 от 26.01.2005 г. на ВКС по т. д. № 165/2004 г., ТК, II о., докладчик председателят Кръстьо Яначков.

Поради липса на законова разпоредба за солидарна отговорност в настоящата хипотеза и липса на такава уговорка между страните, следва да се приеме, че не са налице предпоставки за възникване на солидарна или друга отговорност в тежест на А. Н. И..

Ответницата А. Н. И. е взела становище по исковата молба.

Относно допустимостта на предявените иски срещу А. Н. И..

Счита същите за недопустими предвид следното:

Предметът на делото по иска, предявен по реда на чл.415, ал.1, съответно чл.422, ал.1 ГПК се определя от правните твърдения на ищеца за съществуването на вземането, за което вече е издадена заповед за изпълнение. Правният интерес за кредитора да предяви този иск за установяване съществуването на оспореното от длъжника вземане е обусловен от надлежно подадено възражение по реда на чл.414, ал.2 ГПК. С решението по този иск съдът

следва да се произнесе за съществуването или несъществуването на същото право, за което вече е издадена заповедта за изпълнение, при съобразяване на посочените от заявителя обстоятелства, от значение за възникването и съществуването на вземането. При предявяване на предвидения от законодателя положителен установителен иск за съществуване на вземането е недопустимо кредиторът ищец да променя материалноправната характеристика на вземането. Ищецът не би могъл да въведе други, различни правопораждащи факти, в сравнение с тези, посочени в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение. В този смисъл е практиката на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК (Решение по гр.д. № 7541/2013г., IV г.о; Решение №169/04.01.2016г. на ВКС по т.д. №700/2011г. на Ит.о. и др.) и задължителните разяснения, дадени в т.11 б от ТР №4/18.06.2014г. по т.д.№4/2013г., според които в производството по иска с правно основание чл.422 ГПК е недопустимо да се изменя основанието, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение; в това производство не намират приложение правилата за изменение на иска по чл.214 ГПК - за изменение на основанието чрез добавяне на друго основание, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение, както и за увеличение на размера на иска. Въвеждането на друго основание, от което произтича вземането, различно от това, въз основа на което е издадена заповедта за изпълнение, може да се заяви с предявен осъдителен иск при условията на евентуалност. Или посочването от ищеца на друго основание, от което произтича вземането, различно от твърдяното в заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, съставляваща изпълнително основание по см. на чл.404, т.1, предл.4 от ГПК, обуславя недопустимостта на установителния иск по чл.422 ГПК, вр. с чл.415, ал.1 ГПК. За ищеца липсва правен интерес от установяване съществуването на вземане по реда, предвиден в посочените разпоредби, което не е било предмет на заповедно производство, с оглед естеството на тази защита.

В случая, налице е съвпадение в размера на вземането на ищеца по заявлението по чл.410 ГПК и по исковата молба, но при предявяване на иска за установяване съществуването на това вземане е въведен различен правопораждащ факт, в сравнение с фактическото основание, заявено от кредитора по реда на чл.410 ГПК. Заповедта за изпълнение е издадена за парично вземане, представляващо дължима главница по сключен между страните договор за доставка и продажба на стоки от 20.03.2021 г. докато в исковата молба по реда на чл. 422 от ГПК - договорът, въз основа на който се твърди възникването на отговорността е договор за доставка от 20.03.2019 г. Предвид изложеното по - горе за недопустимост на изменение на фактическото основание заявено от кредитора по реда на чл.410 ГПК, се обосновава извод за недопустимост на настоящото производство и по отношение на двамата ответници.

На следващо място, в заявлението по реда на чл.410 от ГПК като фактическо основание за претендираната солидарна отговорност между двамата ответници е посочено обстоятелството, че А. Н. И. е подписала процесния договор, в качеството си на законен представител на „Н.“ ООД, т.е. твърди се, че солидарната отговорност произтича от това фактическо обстоятелство. Във фактическите твърдения, изложени в заявлението е записано

също, че А. Н. И. е канена да заплати задълженията на дружеството, в качеството ѝ на съдружник и на управител на „Н.“ ООД. Предвид очертаната в заявлението по чл.410 от ГПК фактическа обстановка, въз основа на която се обосновава твърдението за възникнала солидарна отговорност, недопустимо е въвеждането в исковото производство на ново основание за пораждаването ѝ. Исковата молба по чл. 422 от ГПК следва да съдържа същото вземане, което е заявено пред заповедния съд, основаващо се на същите обстоятелства. С оглед на това считаме, че липсва правен интерес от установителен иск за вземанията, които не са посочени в заявлението пред заповедния съд - за солидарна отговорност, възникваща между конституираните двама ответници, по силата на разпоредбата на чл.304 от ТЗ. Такива фактически твърдения в заявлението по чл.410 от ГПК липсват, поради което е недопустимо да се навеждат за пръв път в исковото производство. Действително, ищецът би могъл да претендира вземанията си при условията на солидарност, (ако смята същите са основателни) с осъдителен иск, но такъв в случая не е предявен. Ето защо претенцията за солидарност между двамата ответници следва да бъде оставена от първоинстанционния съд без разглеждане като недопустима, а производството по делото по отношение на А. Н. И., която се твърди да е поела солидарна отговорност по спорния договор следва да бъде прекратено.

В допълнение на изложеното, моли да се има предвид и следното - с депозираната частна жалба срещу прекратително определение на първостепенния съд, за пореден път, ищецът изменя фактическите си твърдения въз основа на които твърди, че е възникнала солидарна отговорност между привлечените двама ответници. В частната си жалба Л. АД заявява, че основанието за солидарността е чл.23 във връзка с чл.122 от ЗЗД.

Според чл.23 от ЗЗД - Този, който е обещал задължението или действието на едно трето лице, е длъжен да обезщети другата страна, ако третото лице откаже да се задължи или ако не извърши обещаното действие. Подобно фактическо твърдение изобщо липсва в заявлението на ищеца, депозирано по реда на чл.410 от ГПК, поради което това ново твърдение, наведено едва в съдебното производство по реда на чл.422 от ГПК, е недопустимо. Отделен е въпросът, че разпоредбата на чл.23 от ЗЗД не поражда солидарна отговорност, а самостоятелна такава на лицето, което е поело ангажимент да осигури изпълнението на задължение от страна на друго лице. Въпреки, че този въпрос би имал отношение към основателността на иска, в настоящия случай, доколкото липсват каквито и да било твърдения, както в заявлението по чл.410 от ГПК, така и в исковата молба, относно обещание или поет ангажимент от страна на втория ответник, да осигури изпълнение от страна на „Н.“ ООД, то очевидно ищецът за пореден път навежда нови и недопустими твърдения, от които черпи своите претенции и които е пропуснал да предяви със заявлението по чл.410 от ГПК. Тук още веднъж подчертаваме, че във фактическите твърдения, изложени в заявлението на ищеца е записано също, че А. Н. И. е канена да заплати задълженията на дружеството, в качеството ѝ на съдружник и на управител на „Н.“ ООД, т.е. солидарната отговорност според ищеца се извежда от качеството на втория ответник на съдружник и управител в дружество „Н.“ ООД.

Както е посочено ищецът не би могъл да въведе други, различни правопораждащи

факти, в сравнение с тези, посочени в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение. Основанието за солидарната отговорност на ответниците, заявено с уточняваща молба на ищеца и с частната жалба, срещу определението от 18.12.2022г., са нови обстоятелства, които не могат да бъдат заявени едва с предявяване на установителния иск. Исковото производство по чл. 422 ГПК е продължение на заповедното, и в този смисъл в него не намират приложение правилата за изменение на иска по чл. 214 ГПК - за изменение на основанието чрез заменяне или добавяне на друго основание, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение. Различният режим на носене на отговорност от ответниците е именно допълнителен елемент от основанието, от което произтича вземането. В този смисъл, е налице несъответствие между фактическите основания, заявени от ищеца в заявлението по чл.410 от ГПК и тези в предявената искова молба, а последното е основание за прекратяване на настоящото производство. За ищеца липсва правен интерес от установяване съществуването на вземане по реда, предвиден в посочените разпоредби, което не е било предмет на заповедно производство, с оглед естеството на тази защита.

Не на последно място, подчертава и обстоятелството че липсва уговорка за възникване на солидарна или друга отговорност между „Н.“ ООД и А. Н. И., по отношение на задълженията по процесния договор за продажба и доставка на стоки от 2019 г., както и по който и да било друг договор. А. Н. И. не е поела ангажимент и не се е задължила да отговаря по никакъв начин за задълженията на ответното дружество по процесния договор за продажба и доставка на стоки или по друг договор. А. Н. И., в личното си качество, не е изразявала съгласие да поема задължения по договора за доставка на стоки или по други договори.

Съгласно чл. 121, ал. 1 ЗЗД солидарност възниква "само" в определените от закона случаи или при наличието на изрична уговорка между страните. Разширително тълкуване на чл. 121, ал. 1 ЗЗД е недопустимо предвид изчерпателното изброяване на изключенията от общото правило за разделност на дълговете. От съдържанието на представения договор за доставка е видно, че такава уговорка липсва, а други доказателства в подкрепа на твърдението за възникнала солидарна или друга отговорност между двамата ответници, не са представени.

Солидарна отговорност "по принцип" не съществува и страната, която се позовава на такава, следва да я установи и докаже основанието за възникването ѝ. В конкретния случай липсват каквито и да било доказателства за установяване на твърдяната солидарност или изобщо, че възниква каквато и да било отговорност в тежест на А. Н. И. във връзка с процесния договор. Освен в определените от закона случаи, солидарност между двама или повече длъжници възниква, само когато е уговорена. Два са източниците на солидарността: правната сделка и законът. В този смисъл е Решение № 1035 от 26.01.2005 г. на ВКС по т. д. № 165/2004 г., ТК, II о., докладчик председателят Кръстьо Яначков.

Поради липса на законова разпоредба за солидарна отговорност в настоящата хипотеза и липса на такава уговорка между страните, следва да се приеме, че не са налице предпоставки за възникване на солидарна или друга отговорност в тежест на А. Н. И..

На свой ред, следва да се коментира и претендираната от ищеца солидарна отговорност, произтичаща от чл.304 от ТЗ - заявена за пръв път с исковата молба. В уточняващите молби на ищеца се заявява, че двамата ответници са поели общо задължение по процесния договор за доставка на стоки. Оспорваме това твърдение като невярно и считаме, че подобен извод не може да се изведе от съдържанието на представения договор. При индивидуализиране на страните по договора ясно са посочени индивидуализиращите белези на двамата търговци - ищеца „Л.“ ЕАД и „Н.“ ООД. За двете дружества са посочени наименованията, идентификационните им номера и седалищата. Посочени са и лицата, които ги представляват. А. Н. И. е посочена като управител на дружеството - купувач „Н.“ ООД и тя е имала това качество към м.03.2019 г.

Изразът в титулната част на договора „представявано от А. Н. И., в качеството му на А. Н. И., не може да се тълкува като поемане от страна на А. Н. И. на отговорност наред с дружеството - купувач, било то солидарна или друга отговорност. Ясно в договора е записано, че А. Н. И. действа в качеството си на представител на купувача - „Н.“ ООД. Тук следва да се отбележи, че в случай, че страните са имали желанието и волята да обвържат доверителката ми като страна по договора, то това обстоятелство е следвало да бъде посочено в текста - подобни изявления в договора липсват, като дори доверителката ми не е индивидуализирана чрез изписване на единен граждански номер и адрес. На следващо място, липсата на воля за поемане на общо задължение между двамата ответници се извежда и от обстоятелството, че в договора изобщо не е посочено, А. Н. И. да е подписала договора в друго различно качество (от това на представител на „Н.“ ООД). От друга страна, в договора е използвано единствено число при обозначаване на страната - Купувач, което съставлява още един аргумент в подкрепа на нашите твърдения, за липсата на поето задължение по процесния договор от страна на доверителката ми. Твърдим, че тя, в лично качество, изобщо не е страна по договора. Не на последно място, при полагане на подписите, удостоверяващи съгласието на страните с текста на договора е положен един брой параф, от името на купувача - „Н.“ ООД. Подпис от името физическото лице - А. Н. И., липсва, т.е. липсва изразена от това лице воля за сключване на спорния договор.

В заключение, следва да се посочи и обстоятелството, че от издадените от ищеца фактури за спорните доставки е видно, че в същите единствено „Н.“ ООД е посочено като купувач и получател на стоката. В случай, че задължението по тези фактури е общо (както твърди ищеца), считаме, че е следвало във фактурите да се посочи като получател и А. Н. И.. Налице е извънсъдебно признание на ищеца, че задължено лице по спорните фактури е единствено търговското дружество - ответник.

Признание на ищеца, че единствено ответното дружество е страна по договора се съдържа и в допълнителната искова молба (стр.2 - ра), в която се посочва, че по силата на спорния договор за доставка и продажба на стоки, ищецът „е доставил на „Н.“ ООД стоки срещу насрещното задължение на това дружество да заплаща тяхната цена“

Твърди, че А. Н. И. не е страна по процесния договор за доставка и продажба на стоки и за нея в лично качество не възникват никакви задължения във връзка с този договор.

Оспорва предявените е искова молба, претенции на ищеца, по основание и размер.

Оспорва наличието на предпоставките за уважаване на предявените искове, като твърди, че в конкретния случай същите не са налице.

При условията на евентуалност, в случай, че не се възприемат, изложените по - горе твърдения, че страни по спорния договор са - „Л.“ АД и „Н.“ ООД, заявява следното:

На първо място, оспорва твърдението, че стоките по процесните фактури са доставени на ответното дружество или на А. Н. И. като твърди, че „Н.“ ООД и А. Н. И. не са получили, респ. ищецът не им е предал стоките, за които са издадени спорните фактури. От съдържанието на представените към исковата молба фактури е видно, че същите не са подписани нито от представител на ответното дружество, нито от доверителката ми - липсва подпис за „получил“ стоката. Представените стокоски разписки също не са подписани от представител на ответното дружество, нито от А. Н. И..

Оспорва реалното извършване на доставките, т.е. реалното изпълнение на доставките от страна на ищеца. Предвид липсата на изпълнение, считаме че нито за ответното дружество, нито за А. Н. И. е възникнало задължение за заплащане на стойността на процесната стока. За да служи фактурата като доказателство за предаване на стоката, тя трябва да е двустранно подписана, а в случая фактурите са подписани само от издателя - дружеството - ищец, но не и от получателя на стоката. Поради това фактурите биха могли да бъдат разглеждани само като частни свидетелстващи документи и то такива, които удостоверяват изгодни за издателя си факти. В този случай, фактурите не се ползват с материална доказателствена сила за стоящите извън документа факти, а само за доказателство, че изявлението е направено от издателя на документа.

Във връзка с изясняване на твърденията на ищеца, относно момента на предаване на процесната стока, счита, че на същия следва да бъдат дадени указания за конкретизиране на датата на предаване на стоката по всяка от процесните фактури. Счита, че не е достатъчно да се посочи период, в който са осъществени доставките, както е сторил ищеца, доколкото по всяка твърдяна доставка следва да бъде установено дали стоката е предадена и кога е извършено предаването (според твърденията на ищеца). При липсата на конкретни твърдения в тази връзка, ответниците са лишени от възможност да проведат насрещно доказване, респ. нарушава се правото им на защита.

Твърди, че процесните фактури са били издадени предварително (без да е предадена стоката) с уговорката стоката да бъде платена след доставката. Т.к. стоката въобще не е доставена, не се дължи плащане на претендираните суми.

В допълнение, и при условията на евентуалност, нито един от ответниците не е правил поръчка на процесните стоки. Не са изпълнени условията на т.1.3 във връзка с т.5 от Договора за продажба и доставка на стоки, сключен на 20.03.2019 г.

Оспорва твърдението, че отношенията във връзка с издадените от ищеца фактури, описани по - горе, са уредени от представения договор за продажба и доставка на стоки от 20.03.2019 г.

Още веднъж оспорва твърдението на ищеца, че процесният договор е сключен между ищеца, А. Н. И. и „Н.“ ООД. Страните по този договор са „Н.“ ООД и Л. ЕАД.

От представения договор не възниква никакво задължение в тежест на А. Н. И., в лично качество. Тя не е поела ангажимент по договора, в лично качество.

Твърди, че стоковите разписки не касаят процесните отношения и не са съставени във връзка с предаване на процесни стоки. Представените стокови разписки освен, че са с невярно съдържание са и антидатирани - създадени са за целите на настоящото производство.

В срока по чл.372 ал.1 ГПК ищецът „Л.“ ЕАД е депозирал допълнителна искова молба.

В допълнение на вече подадената искова молба и с цел нейното поясняване и допълване и в резултат на оспорените в отговора на исковата молба факти и обстоятелства сочи, че процесните фактури, за чието неизпълнение претендира са издадени по сключен договор подписан от страните "Л." ЕАД, Н. ООД и А. Н. И. на 20.03.2019г.

В тази насока представя и моли съдът да приеме покана за плащане от "Л." ЕАД чрез К. ООД до „Н.“ ООД и А. Н. И. от дата 07.06.2021г., имейл комуникация между К. ООД и „Н.“ ООД от 08.04.2021г. относно предоставяне на информация за непогасените фактури със отговор текстови съобщение - съгласно справка на текстови съобщения към телефон 0884114911 представен за контакт от „Н.“ ООД от 08.04.2021г. по телефон от А.К. представител на К. ООД към А.С.Ц. за предоставена информация за задължения с молба за потвърждение от А.С.Ц.. информация в ОНЛАЙН МАГАЗИН за Н. ООД и контакти с тях. дневно извлечение от банкова сметка на "Л." ЕАД за постъпили средства от А.С.Ц. по част от претендираните процесни фактури на 14.06.2021г и 16.07.2021г. имейл комуникация от 16.07.2021г между М.Х. - представител на "Л." ЕАД и А.С.Ц. за частично плащане по задълженията.

По силата на сключен на договор за продажба и доставка на стоки между "Л." ЕАД, Н. ООД и А. Н. И., сключен на 20.03.2019г., "Л." ЕАД се задължава да продава и доставя стоки след писмена поръчка съгласно т.5.5/2.

"Л." ЕАД доставя на Н. ООД, стоки срещу насрещното задължение на последното дружество да заплаща тяхната цена в момента на доставка съгласно чл.3, т. 3.6.2. от договора.

В тази връзка пояснява, че без да е направена заявка към "Л." ЕАД за определено количество стоки няма как да се издаде фактура, съгласно приложения договор.

Относно представения по делото отговор на исковата молба, се противопоставя на твърденията, че условията на т. 1.3 във връзка с т.5 не са спазени от ответното дружество, за което представя стокова разписка от А. Н. И..

Относно представения по делото отговора на исковата молба, се противопоставя на твърденията, че процесните фактури не са включени в дневника за покупко-продажби по ДДС на ответника и не е ползван данъчен кредит по тях.

Извънсъдебно признание на задълженията по процесните фактури е обстоятелството, че счетоводните книги на дружествата са водени редовно. Факта, че не са осчетоводявани фактурите следва да бъде направен след представяне на счетоводните книги като доказателствена сила, валидност и автентичност въпреки направеното оспорване от страна на дружеството-ответник, основано на твърдението, че фактурите не са подписани от негов представител.

Ищецът "Л." ЕАД моли съда да постанови решение, с което да осъди „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр. С., кв. Света Троица, Бл. 370, Вход А, Ет. 3, Ап. 7, представлявано от А.С.Ц. в качеството му на управител и А. Н. И., с ЕГН: *****, гр. С., район Илинден, да заплати "Л." ЕАД, рег. в ТР с ЕИК: . сумата 45327,52 лв. във връзка с търсената лихва е правно основание чл. 86 Във вр. чл. 200, ал. 3. (законова лихва), представляваща сбор от непогасени задължения по фактури и лихва върху главницата до датата на предявяването на настоящия иск и в едно със законната лихва, считано от датата на предявяване на настоящия иск до окончателното изплащане на главницата

Ответникът „Н.“ ООД е представил допълнителен отговор на допълнителна искова молба.

Твърди, че процесните фактури са били издадени предварително (без да е предадена стоката). Т.к. стоката въобще не е доставена, ответното дружество не дължи плащане на претендираните суми.

Още веднъж оспорва твърдението на ищеца, че процесният договор е сключен между ищеца, А. Н. И. и „Н.“ ООД. Страните по този договор са „Н.“ ООД и "Л." ЕАД.

Ответницата А. Н. И. е подала отговор на допълнителна искова молба.

Относно възражението на ищеца за допуснатата техническа грешка при изписването на договора за продажба на стоки в заявлението по чл. 410 от ГПК и в исковата молба, моли да се има предвид следното:

Предметът на търсената защита се определя от фактическите твърдения на ищеца, релевиращи в заявлението по чл.410 от ГПК - в случая в заявлението е записано, че претенцията се поражда от договор за продажба на стоки от 20.03.2021 г. В този смисъл, обстоятелството дали твърдението за сключен договор от 20.03.2019 г. или такъв от 20.03.2021г. е подкрепено с доказателства или не, (в какъвто смисъл са твърденията на ищеца) няма никакво правно значение. Съгласно диспозитивното начало в гражданския процес, съдът не може да излезе извън пределите на търсената защита, а следва да разгледа претенцията, в рамките, в които е предявена. Както посочено в отговора на исковата молба, в случая предметът на делото по иска, предявен по реда на чл.415, ал.1, съответно чл.422, ал.1 ГПК се определя от правните твърдения на ищеца за съществуването на вземането, за което вече е издадена заповед за изпълнение. С решението по този иск съдът следва да се произнесе за съществуването или несъществуването на същото право, за което вече е издадена заповедта за изпълнение, при съобразяване на посочените от заявителя обстоятелства, от значение за възникването и съществуването на вземането. При

предявяване на предвидения от законодателя иск за съществуване на вземането е недопустимо кредиторът ищец да променя материалноправната характеристика на вземането. Ищецът не би могъл да въведе други, различни правопораждащи факти, в сравнение с тези, посочени в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение. В този смисъл е практиката на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК (Решение по гр.д. № 7541/2013г., IV г.о; Решение № 169/04.01.2016г. на ВКС по т.д.№700/2011г. на II т.о. и др.) и задължителните разяснения, дадени в т.11 б от ТР №4/18.06.2014г. по т.д.№4/2013г., според които в производството по иска с правно основание чл.422 ГПК е недопустимо да се изменя основанието, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение; в това производство не намират приложение правилата за изменение на иска по чл.214 ГПК - за изменение на основанието чрез добавяне на друго основание, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение, както и за увеличение на размера на иска. Посочването от ищеца на друго основание, от което произтича вземането, различно от твърдяното в заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, съставляваща изпълнително основание по см. на чл.404, т.1, предл.4 от ГПК, обуславя недопустимостта на установителния иск по чл.422 ГПК, вр. с чл.415, ал.1 ГПК. За ищеца липсва правен интерес от установяване съществуването на вземане по реда, предвиден в посочените разпоредби, което не е било предмет на заповедно производство, с оглед естеството на тази защита. С оглед изложеното, исковата молба, съдържаща твърдението, че вземанията на ищеца произтичат от договор за продажба на стоки от 20.03.2019г. се явява недопустима, като производството за разглеждането ѝ следва да бъде прекратено.

На следващо място, счита за недопустимо твърдението на ищеца, че претендира солидарната отговорност между двамата ответника на основание чл. 304 от ТЗ и въз основа на обстоятелството, че доверителката ми била подписала спорния договор в качеството си на физическо лице. По изложените по- горе съображения, ищецът няма право да навежда нови твърдения, които не са заявени в заявлението. В последното е записано, че А. Н. И. е канена да заплати задълженията на дружеството, в качеството ѝ на съдружник и на управител на „Н.“ ООД. Предвид очертаната в заявлението по чл.410 от ГПК фактическа обстановка, въз основа на която се обосновава твърдението за възникнала солидарна отговорност, недопустимо е въвеждането в исковото производство на ново основание за пораждането ѝ. Исковата молба по чл. 422 от ГПК следва да съдържа същото вземане, което е заявено пред заповедния съд, основаващо се на същите обстоятелства. С оглед на това обстоятелство счита, че липсва правен интерес от установителен иск за вземанията, които не са посочени в заявлението пред заповедния съд - за солидарна отговорност, възникваща между конституираните двама ответници, по силата на разпоредбата на чл.304 от ТЗ. Сочените твърдения на ищеца са процесуално недопустими.

Не на последно място, прави впечатление, изключително хаотичното и непоследователно поведение на ищеца, което счита че то се приравнява на злоупотреба с процесуални права. Установявайки множеството пропуски, които е допуснал при предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК и при предявяване на исковата молба, (по повод нашите възражения), ищецът

непрекъснато променя твърденията и исканията си, което несъмнено накърнява правото на защита на ответниците. Последните с оглед процесуалното проведение на насрещната страна, не могат да се ориентират за пределите на търсената защита, респ. не могат да организират своята.

Ищецът многократно е прилагал като доказателства към исковата молба, както своето заявление за издаване на заповед по чл.410 от ГПК, така и възраженията на ответниците срещу издадената заповед за изпълнение. Сам ищецът е формулирал в своя молба с вх. № 1543 от 09.03.2022 г. искане да бъде установено че ответното дружество дължи сумите по издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр.дело № 57626 от 2021г., 151 - ви състав на СРС. Предвид изложеното, недопустимо е ищецът да твърди, нещо различно и то едва след втората размяна на книжа с втория ответник. Твърдението, че предявената претенция не е свързана със заявлението по чл.410 от ГПК и възраженията на ответниците, е преклудирана, но и се опровергава от доводите и исканията на самия ищец и от доказателствата по делото.

Предвид изложеното, безпочвени и неверни са твърденията на ищеца, че настоящото производство не е обвързано със заповедното такова.

Относно доводите, че А. Н. И. е подписала спорния договор за доставка на стоки в качеството си на физическо лице, поддържам изцяло изложените до момента оспорвания, като в допълнение, ви моля да вземете предвид и следното:

Оспорва това твърдение като невярно и счита, че подобен извод не може да се изведе от съдържанието на представения договор. При внимателен прочит на титулната част на договора е видно, че А. Н. И. е посочена като управител на дружеството - купувач „Н.“ ООД и тя е имала това качество към м.03.2019 г. Изразът в титулната част на договора „представявано от А. Н. И., в качеството му на А. Н. И.“, ясно сочи че А. представлява дружеството - купувач и това е качеството, в което тя подписва договора (в случай, че се приеме, че същият е автентичен). Очевидно е че в израза цитиран по- горе, става въпрос за индивидуализиране чрез посочване на три имена на представителя на дружеството - купувач. Тук още веднъж подчертаваме, че Купувачът по договора е само един - ответното дружество. Именно поради това, в съдържанието на документа е използвано единствено число когато се уреждат въпроси свързани с купувача.

Полагане на печат на дружеството изобщо не е необходим, и фактът че ищецът е положил такъв е ирелевантен.

Безпочвено е и твърдението на ищеца, че не било необходимо да се посочват индивидуализиращите данни на А., т.к. тя е представлявала Н. ООД. Напротив, в случай, че страните са целели А. да бъде обвързана като страна по договора, то това е следвало изрично да бъде записано в контракта, както и тя, като страна, да бъде индивидуализирана с всички необходими данни. Очевидно, това не е сторено.

С оглед изложените твърдения, счита, че А. Н. И. не е страна по процесния договор за доставка и продажба на стоки и за нея в лично качество не възникват никакви задължения

във връзка с този договор.

С оглед изложеното по-горе, моли да се прекрати настоящото производство, а при условията на евентуалност, да се отхвърлят предявените иски като неоснователни и недоказани, като ѝ се присъдят направените по делото разноски.

С определение от открито съдебно заседание от 19.01.2024г. е допуснато изменение на предявените иски от „Л.“ ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади“, ул. „Ралевица“ № 98, ет.НП срещу „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр. С., ж.к. „Света Троица“, бл. 370, вх. А, ет. 3, ап. 7 и А. Н. И. с ЕГН *****, гр. С., ж.к. „Света Троица“ № 370, вх. А, ет. 3, ап. 7 иск да се установи на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл.124 ГПК по отношение на „Л.“ ЕАД с ЕИК. и ответниците „Н.“ ООД, ЕИК: . и А. Н. И. с ЕГН *****, че „Н.“ ООД с ЕИК . и А. Н. И. с ЕГН ***** дължат на „Л.“ ЕАД с ЕИК., солидарно следните суми: 36007,20 лв. главница по договор от 20.03.2019 г., ведно със законната лихва от 07.10.2021 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №57626/2021г. на 151-ви с-в на СРС.

Софийският окръжен съд, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съгласно разпоредбата на чл.235 ГПК намира за установено следното от фактическа страна:

По делото се представи договор за продажба и доставка на стоки от 20.03.2019г. между "Л." ЕАД- продавач и „Н.“ ООД-купувач.

"Л." ЕАД е поел задължение да доставя на „Н.“ ООД, стоки срещу насрещното задължение на последното дружество да заплаща тяхната цена в момента на доставка съгласно чл.3, т. 3.6.2. от договора.

"Л." ЕАД е издало 6 бр. данъчни фактури, връчени на „Н.“ ООД с покана за доброволно изпълнение и фактури № 2000135816, на стойност от 1 500 лв., фактура № 2000137277, на стойност от 4019,52 лв., Фактура № 2000137278, на стойност от 8778,48лв., Фактура № *****, на стойност от 4095,36лв., Фактура № 2000137944, на стойност от 8854,32 лв., Фактура № 2000138445, на стойност от 8759,52лв. са връчени чрез ЧСИ на ответника „Н.“ ООД на 23.09.2021г.

Представени са фактури и стокови разписки №***** и 3000104378, които не са обект на исковите претенции.

Въз основа на посочения договор е подадено заявление от 07.10.2021г. за издаване на заповед за изпълнение по ч. гр. дело №57626 от 2021г., 151 - ви състав на СРС.

Въз основа на заявлението е издадена заповед за изпълнение на парично изпълнение №20975 от 03.12.2021г., с която са осъдени „Н.“ ООД и А. Н. И. да заплатят 36007,20лв. главница за неизплатени задължения за доставени, но незаплатени стоки, ведно със законната лихва от 07.10.2021г. до изплащане на вземането.

На 13.01.2022г. е връчена на ответниците „Н.“ ООД и А. Н. И. заповедта за плащане. На 18.01.2022г. са подали възражение по чл.414 ГПК.

С разпореждане от 26.01.2022г. са дадени указания на "Л." ЕАД по чл.415 ГПК в едномесечен срок да предяви иск по чл.422 ГПК.

По делото се допусна съдебно-счетоводна експертиза, видно от заключението на която за периода 15.05.2019г.- 21.06.2019г. „Л.“ ЕАД е издало на името на ответника „Н.“ ООД следните процесии данъчни фактури на обща стойност 36 661,06 лв.

Фактурите са осчетоводени като вземане по Дебита на с/ка „Клиенти“ в размер на 36661,06лв.

Кредита на с/ка „Приходи от продажби“ в размер на 30 550,88 лв. и

Кредита на с/ка „Начислен ДДС за продажбите“ в размер на 6 110,18 лв.

Частичното плащане по ф. 2000135816 от 15.05.2019г. в размер на 653,86 лв. е отразено в намаление на вземането от ответника.

Постъпилата сума е отнесена по Дебита на с/ка „Разплащателна сметка“ в размер на 653,86 лв. и по Кредита на с/ка „Клиенти“

Ищецът води по с/ка „Клиенти“, партида „Н.“ ООД, неизплатен остатък по процесиите фактури в размер на 36 007,20лв.

Имайки предвид че ответникът „Н.“ ООД не предостави исканите счетоводни документи, експертизата не може да даде отговор дали са осчетоводени оспорваните фактури и водено ли е редовно счетоводството.

При горните факти съдът прави следните правни изводи:

Предявени са пасивно съединени установителни искове по чл.422 ГПК, във връзка с чл.124 ГПК, и чл.318 ТЗ във връзка с чл.183 ЗЗД, по договор за продажба и доставка на стоки.

Исковете, за които е издадена заповед за плащане и са подадени възражения в срок са установителни, чл.415 ал.3 ГПК и са допустими.

Въз основа на заявление на ищеца "Л." ЕАД е издадена заповед за изпълнение на парично изпълнение №20975 от 03.12.2021г., по ч. гр. дело № 57626 от 2021г., 151 - ви състав на СРС, с която са осъдени „Н.“ ООД и А. Н. И. да му заплатят 36007,20лв. главница за неизплатени задължения за доставени, но незаплатени стоки, ведно със законната лихва от 07.10.2021г. до изплащане на вземането.

На 13.01.2022г. е връчена на ответниците „Н.“ ООД и А. Н. И. заповедта за плащане. На 18.01.2022г. са подали възражение по чл.414 ГПК.

С разпореждане от 26.01.2022г. са дадени указания на "Л." ЕАД по чл.415 ГПК в едномесечен срок да предяви иска.

Искът е предявен като осъдителен на 29.12.2021г. преди започването/изтичането на срока по чл.415 ГПК. С направено изменение на исковете ищецът "Л." ЕАД е преминал към установителни искове по чл.422 ГПК, във връзка с чл.124 ГПК.

Разгледан по същество искът спрямо „Н.“ ООД е основателен.

Съгласно договор от 20.03.2019г. "Л." ЕАД е поела задължение да доставя на „Н.“ ООД стоки срещу заплащането им, съгласно чл.318 ТЗ във връзка с чл.183 ЗЗД. Съгласно чл.154 ГПК в тежест на ищеца е да докаже твърдението си за доставка на стока на ответника „Н.“

ООД, на което основава претенцията си за нейното заплащане. Не се ангажираха доказателства за доставянето от ищеца и предаване на стоки на ответника „Н.“ ООД по вид, количество и стойност в размер на исковата претенция. Връчването на поканата и фактурите не доказва възникването на насрещното задължение за заплащане да исковата претенция. Единствено по фактура №2000135816 от 15.05.2019г. на 16.07.2021г. е извършено частично плащане в размер на 653,86 лв. Ето защо съдът приема, че по тази фактура ответникът „Н.“ ООД е признал възникването на задължението, след като извършва плащане по нея, макар и частично. Ето защо съдът приема за доказано задължението за остатъка от 1500,-лв.

Видно от приетото заключение на ССЕ фактура №2000135816, фактура №2000137277, Фактура №2000137278, Фактура №*****, Фактура №2000137944, Фактура №2000138445 са осчетоводени от ищеца "Л." ЕАД като неразплатената сума по тях е 36 007,20лв. Съгласно чл.182 ГПК вписванията в счетоводните книги може да служи за доказателство на лицето, което води книгите, като съдът приема че осчетоводяването съответства на извършените търговски операции по договора. Ответникът „Н.“ ООД не е предоставил достъп на вещото лице до счетоводството си, поради което и на основание чл.161 ГПК следва да се приеме тези неизгодни за ответника факти.

Разгледан по същество искът спрямо ответника А. Н. И. е неоснователен.

Съгласно договор от 20.03.2019г. "Л." ЕАД като продавач е поела задължение да доставя на „Н.“ ООД, като купувач, представляван от А. Н. И. стоки срещу заплащането им, съгласно чл.318 ТЗ във връзка с чл.183 ЗЗД. Ответницата А. Н. И. не е поела лично задължение по договора, а е представлявала купувача. Затова и договорът на всяка страница е подписан от А. Н. И. като представляваща „Н.“ ООД по веднъж на всяка страница и на последната и с печата на ответното дружество. В случай на отделно поемане на задължения по договора като физическо лице, освен подписите отделно като физическо лице следваше и да фигурира като купувач в частта на договора, описваща страните с посочване на личните й данни.

Ето защо искът е неоснователен по отношение на ответницата А. Н. И..

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът „Н.“ ООД следва да бъде осъден да заплати на ищеца "Л." ЕАД направените от него разноски.

Съгласно разясненията по т.12 от Тълкувателно решение №4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк. д. №4/2013г., ОСГТК, съдът, който разглежда установителния иск по чл.422, ал.1 ГПК следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода от спора разпреди отговорността за разноските както за исковото, така и за заповедното производство.

Предвид изхода на делото и на основание чл.78 ал.1 ГПК следва да се присъдят и направените от ищеца "Л." ЕАД разноски в заповедното производство по ч. гр.дело № 57626 от 2021г. на СРС като съобразно уважената част от исковите следва да се присъдят 720,15лв. (2% от 36007,20лв.) държавна такса и 1300,-лв. адвокатско възнаграждение, т.12 ТР №4/2013г. на ОСГТК на ВКС или общо **2020,15лв.** Ответната страна „Н.“ ООД е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът намира възражението по чл.78 ал.5 ГПК за неоснователно. Съгласно чл.7 ал.7 от Наредба №1/2004г. минималното

възнаграждение е 2020,32лв., поради което съдът приема, че договореното от 1300,-лв. е под минимума и не е прекомерно.

Ищецът "Л." ЕАД е направил следните разноси в настоящото исково производство: д.т. 1813,12лв., 300,-лв. възнаграждение на вещо лице и 14850,94лв. – адвокатско възнаграждение. Ответната страна „Н.“ ООД е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът намира възражението по чл.78 ал.5 ГПК за основателно. Съгласно чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения минималното възнаграждение е в размер на 3530,58лв. (2650лв.+880,58лв.). Дължимата държавна такса по иск по чл.422 ГПК е остатъкът от внесената по заповедното производство, поради което следва вземе дължимия размер от 720,15лв., а не внесения по осъдителен иск 1813,12лв. Ответникът „Н.“ ООД дължи на основание чл.78 ал.1 ГПК на ищеца "Л." ЕАД **4550,73лв.** общ размер на разноските в настоящото производство (720,15лв. д.т., 300,-лв. ССЕ и 3530,58лв. адвокатско възнаграждение), съобразно уважената част от иска.

Предвид изхода на делото и на основание чл.78 ал.3 ГПК ищецът "Л." ЕАД следва да понесе направените по делото на ответника А. Н. И. в размер на **4250,-лв.** адвокатско възнаграждение, съответно на отхвърлената част от исквете.

Воден от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.124 ГПК във връзка с чл.422 ГПК и чл.318 ТЗ във връзка с чл.183 ЗЗД по отношение на „Л.” ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади”, ул. “Ралевица“ № 98, ет.НП и „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр. С., жк „Света Троица“, бл.370, вх.А, ет.3, ап.7, че „Н.“ ООД с ЕИК дължи на „Л.” ЕАД с ЕИК., сумата:

36007,20 лв. (тридесет и шест хиляди и седем лева и двадесет стотинки), главница продажна цена на стоки по договор от 20.03.2019г., за които са издадени фактура №2000135816, фактура №2000137277, Фактура №2000137278, Фактура №*****, Фактура №2000137944, Фактура №2000138445, ведно със законната лихва от 07.10.2021г. до изплащане на задължението, за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№57626/2021г. на 151-ви с-в на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 ГПК „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр.С., ж.к.,„Света Троица“, бл.370, вх.А, ет.3, ап.7 да заплати на „Л.” ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади”, ул. “Ралевица“ № 98, ет.НП сумата **2020,15лв.** (две хиляди и двадесет лева и петнадесет стотинки), направени разноси по ч. гр.дело № 57626 от 2021г., 151 - ви състав на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 ГПК „Н.“ ООД, ЕИК: ., гр. С., жк „Света Троица“, бл.370, вх.А, ет.3, ап.7 да заплати на „Л.” ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на

управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади”, ул.“Ралевица“ №98, ет.НП сумата **4550,73лв.** (четири хиляди петстотин и петдесет лева и седемдесет и три стотинки), разноси в настоящото производство.

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска с правно основание чл.124 ГПК във връзка с чл.422 ГПК и чл.318 ТЗ във връзка с чл.183 ЗЗД на „Л.” ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади”, ул. “Ралевица“ № 98, ет.НП срещу А. Н. И. с ЕГН *****, гр.С., ж.к. „Света Троица“ №370, вх.А, ет.3, ап.7 да се установи, че А. Н. И. с ЕГН ***** дължи на „Л.” ЕАД с ЕИК., сумата:

36007,20 лв. (тридесет и шест хиляди и седем лева и двадесет стотинки), главница продажна цена на стоки по договор от 20.03.2019г., за които са издадени фактура №2000135816, фактура №2000137277, Фактура №2000137278, Фактура №*****, Фактура №2000137944, Фактура №2000138445, ведно със законната лихва от 07.10.2021 г. до изплащане на задължението, за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№57626/2021г. на 151-ви с-в на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК „Л.” ЕАД с ЕИК., със седалище и адрес на управление гр.С., ж.к. „Манастирски ливади”, ул. “Ралевица“ №98, ет.НП да заплати на А. Н. И. с ЕГН *****, гр. С., ж.к. „Света Троица“ №370, вх.А, ет.3, ап.7 сумата **4250,-лв.** (четири хиляди двеста и петдесет лева), деловодни разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд гр.С..

Съдия при Софийски окръжен съд: _____